

ACTING Model

นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเชิงสร้างสรรค์ผ่านกิจกรรมโครงการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนพุทธิโสภณ

ที่มาและความสำคัญของการพัฒนาวัตกรรม

ในการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ที่ผ่านมา ผู้ศึกษาได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดย การบรรยายประกอบท่ารำ การรำนำทำให้นักเรียน พบว่าการจัดการเรียนโดยการบรรยายและการรำนำทำให้นักเรียน นักเรียนจะเรียนรู้เนื้อหาได้ช้าและบางคนไม่ค่อยสนใจที่จะจดจำท่ารำ จึงทำให้การสอนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนด ดังนั้นผู้ศึกษาจึงต้องปรับกระบวนการทัศน์ใหม่ของการเรียนรู้คือ การเปลี่ยนจากการเน้นการสอนเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนานวัตกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเชิงสร้างสรรค์ผ่านกิจกรรมโครงการรูปแบบ "ACTING Model" สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเชิงสร้างสรรค์ผ่านกิจกรรมโครงการ รูปแบบ "ACTING Model"

กรอบแนวคิดในการพัฒนาวัตกรรม

วิธีที่ค้นนำเสนอ
นวัตกรรม

รายงานนวัตกรรม

ผลการใช้นวัตกรรม

ผู้จัดทำ : นางสุภา ขิตนางาม

จากการใช้นวัตกรรม เรื่อง "ACTING Model" นวัตกรรมจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเชิงสร้างสรรค์ผ่านกิจกรรมโครงการ พบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจคุณค่าทางวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง พัฒนากทักษะการแสดงผ่าน "ACTING Model" และเกิดความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ไทย มีการประยุกต์นาฏศิลป์ในรูปแบบใหม่ กระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ การทำงานเป็นทีม พัฒนากทักษะการสื่อสารและการประสานงานตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มีความมั่นใจในการนำเสนอผลงาน และปลูกฝังระเบียบวินัยที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิต ทั้งยังช่วยเสริมสร้างสุขภาพกายสุขภาพใจ พัฒนาคความมั่นใจในตนเอง นักเรียนชื่นชอบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเชิงสร้างสรรค์ผ่านกิจกรรมโครงการตามรูปแบบ "ACTING Model" ระดับมากที่สุด เพราะบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปอย่างสนุกสนานและเป็นกันเองส่งผลให้นักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาได้ดีขึ้นและทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน